

Enyészet múlatja perc-gyorsan az időt
a repkénnyel benőtt romos házban
valaha égre nyúló kéménye is ledőlt
a tetőn rozsdás szélkakas áll
már nem nyikordul
fals dallamát csak ő hallja
mikor az arra tévedő szél
sajnálattól néha megforgatja
az ablakokban kísértet nárcisz virít
foszló függöny szakadozik rég
egyetlen, görbe szög tartja még
a kertben vadrózsa burjánzik
árnyékában mohos öreg kút bújik
forró déli nap hevétől remeg a táj
mély apátiában
süppedő sápadt avarban csoszog a nyár.